

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVII. évfolyam 9. szám 2023. szeptember

„Jézus Krisztus mondja:

Hát ti kinek mondotok engem?”

Máté 16:15

Egyházunk 2023. évi jeliséje:

„Beszéded megelevenít engem.” Zsoltár 119:50

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

Augusztus 31- szeptember 3-ig **Férfi csendesnapok** lesznek Györkönyben.

3-án, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor **úrvacsorai** istentisztelet lesz: **Miért vágyunk Istenre? (42. zsoltár)**

10-én, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet lesz:

„Mindennél jobb, hogy Isten velünk van!” (2 Mózes 33.)

17-én, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet lesz:

Sztupkai Mihály szolgálata (Kurdi Zoltán Szolnokon szolgál)

21-24-ig **Női csendesnapok** lesznek Mátraházán

24-én, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet lesz: **Jézus Krisztus meg akar dicsőülni bennünk (2 Thessz 1,11-12)**

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.

Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Bibliaóra**, és Zoom-on is Pénteken 16 óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban (Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10⁰⁰ órákor **istentisztelet** van Pécssett, az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:

<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 17⁰⁰ órákor **Hidason** istentisztelet.

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órákor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**

Lelkigondozói beszélgetésre van lehetőség péntekenként 8-12 óráig és szombaton 14-19 óráig (Előzetes egyeztetés szükséges a 30/489-6671-es telefonszámon)

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

*Adsz nekünk időt, hogy találkozzunk
egymással,
hogy szeressük és meg is áldjuk egymást.
Urunk adj csendességet,
amelyben megértjük,
hogy mindenkor velünk akarsz jönni
életutunkon.*

H. Köbler

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Nyár végi reggel

Borzongva tartja a fűszál
a hűvös harmatcseppet.
Lassan már közeleg az ősz.

Most még a pillangó is
dermedt szárnyakkal repked,
mígnem a nap melege győz.

És én is, Uram,
mint az a görnyedt fűszál,
vagy mint az a bágadt lepke,
csak roskadok,
fáradtan vonszoló magam,

de tudom, hogy jelenléted fénye,
lélek szerinti ragyogása
még engem is átmelenget,
ahogy az örök tervedben
írva van.

Ámen

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

Visszatekintés a nyárra

A Bibliában a Prédikátor könyve 3. rész elején arról olvashatunk, hogy mindennek megszabott ideje van. A születésnek, a halálnak, az ültetésnek, a gyógyításnak, az építésnek, a sírásnak és a gyásznak ugyanúgy, mint a nevetésnek, az ölelésnek, vagy a szeretetnek. Szépen megalkotott mindent a mi Atyánk, az évszakokat is az ő akarata hozta létre. A nyárnak is megszabott ideje van.

Lassacskán a vége felé közeledik, pedig nem is oly régen várva vártuk a kezdetét. Végre elérkezzen a szünidő a tanulónak és a pedagógusnak, a szabadság ideje a dolgozóknak a munkával töltött fárasztó, hosszú hónapok után. Sok ember tervezte, mivel fogja tölteni a nyarat, átgondolta a lehetőségeit a kikapcsolódásra, mivel tudna feltöltődni, végre jusson kicsit több idő a családjára, szeretteire, önmagára.

Ha nyaralni készülünk, két ismerős helyzet áll elő, a becsomagolás és a kipakolás. Gondosan megtervezzük, mit viszünk magunkkal, mi az, ami feltétlenül szükséges, mi fontos, - félretesszük, ami felesleges, szükségtelen. Bepakolunk. Aztán meggondoljuk magunkat, és kivesszük ezt-azt, majd a helyére más kerül. Végül tele lesz a bőrönd, a táska, vagy a hátizsák. Készen állunk az útra. Aztán a tervezett helyre érkeve kipakolunk. Kiderül, mit cipeltünk feleslegesen, ami csak haszontalan teher volt, és mi az, ami de jó lett volna, ha bekerül a csomagba. S a hazaút előtt ismét bepakolunk, helyet szorítva egy-két szuvenirnek, ajándéknak is.

Az ember olyan sok dologgal tölti meg életének hátizsákját, hogy egy idő után nehezzé válik cipelnie. Vannak benne feltétlenül szükséges, nélkülözhetetlen dolgok, - de vannak, amik csak terhelnek és akadályoznak életutunk során. Pál apostol írt róluk a Kolossé levélben: tisztátalanság, szenvedély, gonosz kívánság, kapzsiság, harag, indulat, istenkáromlás, gyalázatos beszéd, hazugság, - ez mind lehúz, súlyos teher, megnyomorítja életünket. Ettől szabadulni kell! Ki kell pakolni az életünk zsákjából! A szabadulás útját Jézus Krisztus jelenti. A kipakolt zsákunk tartalmát Ő vette magára, hogy könnyebben járhassuk az utunkat! Aztán a szabaddá vált helyre bepakolhatók azok az Istentől jövő ajándékok, amiket érdemes

magaddal vinni: a jóság, az alázat, szelídség, türelem, könyörület, megbocsátás, egymás elviselése, a szeretet. Ezekből bármennyit teszel is bele, nem lesz túlterhelt a zsák!

Élményeket keresve vág bele az ember egy áhitott utazásba, rég halogatott rokonlátogatásba, vagy hátizsákos kirándulásba, hegyen-völgyön, patakmederben, belefeledkezve a teremtett világ csodáiba, szépségébe. A szabadságát otthon töltő, előrelátó háziasszony az éléskamra feltöltésével foglalatoskodik, télre való zöldségfélét rak el, gyümölcsből lekvárt főz, - mert ennek van nyáron a megszabott ideje, - miközben megfeledkezik a munkahelyi hajtásról, intrikákról, problémákról. Jóleső érzéssel tekint végig keze munkáján, míg szemléli az újonnan felfedezett recept szerint eltett finomságokat.

Élményeket keresünk. Új dolgok felfedezésére vágyunk. Hajlandók vagyunk sokféle áldozatra, időt, erőt, pénzt nem sajnálva érte. Pedig milyen üdítő lehet akár csak egy telefonbeszélgetés is! Újra felvenni a kapcsolatot egy távolra került ismerőssel, akivel felidézhetjük közös emlékeinket, s elmondani, amit Pál írt a filippibelieknek: szívemben hordozlak titeket! Milyen biztató ajándék tudatni a másik emberrel: nem feledkeztem meg rólad, nem vagy egyedül, gondolok rád!

Mi fért még bele képzeletbeli hátizsákosba ezen a nyáron? A jól, időben elvégzett munka öröme? Néhány építő, megerősítő szó a bizonytalan ember számára? Belefért a gyászoló felebarát együtt érző vigasztalása? Jutott több időd bibliaolvasásra, elmélyült imádságra, a testvéri közösségben egy oldott, jóízű beszélgetésre? Feltöltöttél? Legyél hálás érte, és oszd meg ajándékba kapott új élményeidet Isten gazdag áldásairól!

LACZÓ EDIT

***Ahol Isten igéje velem van,
ott idegenben is megtalálom az utamat,
jogtalanságban az igazamat,
bizonytalanságban a tartásomat,
munkában az erőmet,
szenvedésben a türelmet.***

DIETRICH BONHOEFFER

Egy búcsúkoncert emlékére

Egy méltán világhírűvé vált kamaraegyüttesről, annak is az utolsó fellépéséről szeretnék ma beszélni. Mindig szomorúsággal tölthet el minket, amikor egy általunk kedvelt együttes úgy ad koncertet, hogy közben tudjuk, ez az utolsó fellépésük...

Ez a zenekar éppen 108 évvel ezelőtt adta azt a bizonyos búcsúkoncertet, mégpedig egy óriási luxushajó fedélzetén. A nyolc tagú kiváló muzsikusból álló együttes vezetője, bizonyos Wallace Hartley, egy 33 éves, kiváló angol hegedűművész volt. Tehetségét minden bizonnyal édesapjától örökölte, aki a szülővárosában működő metodista gyülekezet kórusvezetője volt. Bár a hajón való muzsikálás igen megterhelő munka volt, és a gázsi sem volt valami fényes. Hartley szívesen csinálta, mert ezzel szerette volna anyagilag is megalapozni a menyasszonyával tervezett közös családi életüket. Az ifjú menyasszony, Maria Robinson, bár nem volt könnyű számára, mégis elfogadta, hogy muzsikus szerelme sokat utazik, sőt olyannyira elfogadta, hogy Hartley a hegedűjét tőle kapta jegyajándékként. A nyolc muzsikus általában kisebb csoportokat alkotva játszott a hajó különböző pontjain. Ám ezen a hideg áprilisi éjszakán először és utoljára mind a nyolcan együtt zenéltek.

Történt ugyanis, hogy 1912. április 14-én, 23 óra 40 perckor a világ leghatalmasabb óceánjáró hajója, rajta 2207 utassal, köztük a nyolc muzsikussal, az Atlanti-óceán északi részén haladva nagy sebességgel nekiütközött egy 10 emeletes ház méretű jéghegynek. A hajótestbe ömlő víz miatt hamarosan mindenki előtt világossá vált, hogy a hajó el fog süllyedni. Azt gondolom, nem szükséges részletesen elmesélni, hiszen a Titanic tragédiája az egyik legtöbbször feldolgozott, megírt, megfilmesített tengeri katasztrófa, és ez nem véletlen. Van ebben a történetben valami archetipikus erejű szimbolikus mélység, ami a modern ember önmagához, a világhoz, az értékekhez, és úgy általában az élethez való tragikus viszonyulását jeleníti meg.

Ahogy a Titanic tervezői, úgy mi is büszkék vagyunk a világunk nagy-szerűségére, a modern technológia csodás vívmányaira, és talán mi is meg vagyunk győződve arról, hogy az általunk felépített világ is sebezhetetlen, elsüllyeszthetetlen. Ahogy egykor a Titanic utasai, úgy mi is azt gondoljuk az élet legfontosabb kérdésének, hogy vajon az első-, másod-, avagy a harmadosztályon utazunk-e. Hogy kik az útitársaink, és hogy milyen ellátásban részesülünk utunk során. Képesek vagyunk - szó szerint - a lelkünket is kihajtani, hogy kényelmesebb, szebb, előkelőbb helyünk legyen a hajón, a lehető legkülönlegesebb élményekben legyen részünk, finomabb falatokat, nemesebb italokat fogyaszthassunk út közben. Pedig eljön a nap, eljön a pillanat, amikor mindezek nevetséges és jelentéktelen részletkérdéseknek fognak tűnni, és egyetlen egy kérdés marad: hova tart a hajónk, mi a végállomás.

Milyen különös érzés, amikor a Titanic történetéről készült híres James Cameron filmet nézzük! Van valami dermesztő és félelmetes abban, ahogy a hajó utasainak életét, mindennapjait, örömeit, gondját-baját szemléljük, és közben tudjuk, hogy hamarosan megtörténik velük a tragédia. Épp ez adja meg a film igazi feszültségét, hiszen a történet maga semmilyen meglepetéssel nem szolgál, minthogy a Titanic sztoriját mindenki ismeri: megy a nagy hajó, aztán elsüllyed.

Nézzük a szereplőket, átérezzük sorsukat, ahogy egyesek az üzleti ügyeiket intézik, mások közt romantikus szerelni szálak szövődnek, megint mások gyermekeikkel törődnek, akiket magukkal hoztak az útra. Közben pedig arra gondolunk: Milyen fura, ahogy látjuk őket enni, inni, élni, és nem sejtik, hogy napjaik meg vannak számlálva! És miközben valóban így van, ne feledjük: mindnyájunk napjai meg vannak számlálva! Csak nem ismerjük ezt a számot. Hogy is mondja a 90. Zsoltár? *„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.”*

No de térjünk vissza a zenészeinkhez! Az ütközés utáni kavarodásban a muzsikások parancsba kapták, hogy az utasok megnyugtatása céljából kezdjenek el játszani. Először a szalonban zenéltek, ám ahogy elkezdődött a mentőcsónakok leengedése, ők is kimentek a fedélzetre. Mivel a zongorát nem lehetett felvinni, immár csak öten-hatan zenéltek tovább. Amikor aztán kiderült, hogy vészesen kevés mentőcsónak van a hajón, még nagyobb kavarodás támadt. De sokszor elképzelem a pillanatot, amikor ez a néhány muzikus rádöbben arra, hogy nincs tovább, nincs menekvés, nincs több hely a mentőcsónakban, és a hatalmas luxusha-

jó, amely sebzett oroszlánként vívta reménytelen haláltusáját, nemsokára velük együtt örökre elmerül az Atlanti-óceán jegesen örvénylő, sötét vizében. Körülöttük a fedélzeten össze-vissza rohangászó, életükért küzdő, könyörgő, kapaszkodó, verekedő embereket láttak, akik próbáltak kimenekülni a reménytelen helyzetből, vagy legalább a szeretteiket, gyermekeiket, házastársukat biztonságban tudni. Teljesen világossá vált számukra, hogy ettől a pillanattól kezdve nem érvényes semmilyen parancs, már csak a furakodás, lökdösődés, és az ököljog marad, ha valaki túl akarja élni a közelgő katasztrófát.

Ekkor Hartley megköszönte kollégáinak, hogy együtt zenélhettek, és felszólította őket, hogy ahogy tudják, mentsek az életüket. Ő azonban nem mozdult. Nyilván Máriára gondolt, szeretteire, szüleire, és arra, hogy soha nem fog megöregedni, nem fogja látni az otthonát, a szerelmét, és soha nem születnek meg gyermekei sem, hanem percekben belül, 33 évesen meg fog halni. Mi mit tennénk ebben a helyzetben? Mihez kezdenénk életünk utolsó perceiben? Wallace Hartley fogta a menyasszonyától kapott hegedűjét, és belekezdett az utolsó dalba. A többi muzsikus sem mozdult mellőle, hanem csatlakozott Hartleyhez, és egész addig a pillanatig játszottak, amíg a hajótest meg nem dőlt annyira, hogy lehetetlen volt megállni a fedélzeten.

Ez már nem a gyönyörködtetésről szólt, nem a szórakoztatásról, és nem is a megnyugtatósról.

Ez már nem hakni, nem vendéglátás, nem profizmus, és nem szakma volt. Ami ott történt, az még a legmagasabb rendű művészetnél is több volt.

Az a zene, az a dal egy üzenet volt mindnyájuk számára, hogy mi az ami igazán fontos abban az utolsó pillanatban, mikor már nincs parancs, nincs törvény, nincs menekvés, és nincs tovább.

Akik már a mentőcsónakban ültek, és biztonságos távolságból figyelték a hajó és utasai haláltusáját, hallották a fedélzetről szóló zenét.

Miután a búcsúkoncert véget ért, a hajótest megdőlt, féloldalasán felemelkedett, iszonyatos robajjal kettétört, majd elsüllyedt, magával ragadva 1517 embert, köztük a nyolc zenészt.

Wallace Hartley holttestét napokkal később találták meg a jeges vízben. A hegedűtokját a testéhez szíjazta, így a hangszer csodával határos módon megmaradt. És ami még megmaradt: az utolsó ének üzenete. A régi keresztény himnusz sorait nem csak a mentőcsónakban ülők hallották, hanem meghallotta az egész világ. Halljuk meg most mi is:

„Hadd legyek, Istenem

Közel Hozzád

Emeljen bár kereszt

Fel Tehozzád.

Feléd száll énekem, Megváltó Istenem:

Hadd legyek, Istenem,

Közel Hozzád!”

Hartley együttese még úgy szállt föl a Titanicra, mint egy ismeretlen, vendéglátó háknicsapat. Ám együttesével, utolsó fellépésük alkalmával az emberség, a bátorság és hit szimbólumává vált. Méltán.

BOLYKI LÁSZLÓ: A LÉLEK HÚRJAI

Emberi közösség

Olyan különös felismerni azt, Uram,
hogy mint a kövek a patakban,
úgy vagyunk együtt,
haladunk, sodortatunk,
találkozásainkban csiszolódunk,
általad.

S hogy miért itt van a helyem?
Válaszra én csak úgy találok,
ha máshogyan kérdezek.
Hogy hogyan lehetek
itt, veled és igazán
a helyemen?
Ámen

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

„Mindig többet akartam...”

Amerikában 1970-ben kaptam meg a Bachelor of Arts, 1971-ben pedig a Master of Arts fokozatot. 1975-ben pedig a filozófia doktora lettem. Munkaterületemről számos cikket és értekezést közöltem különböző szakfolyóiratokban. De csak 1977. szeptemberében történt valami, ami életemet teljesen megváltoztatta. Akkor éltem át azt, amit Pál apostol az I. Korintus 1:20-ban így ír le: *„Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét?”*

Keresztény családban nőttem fel, és gyermekkoromban rendszeren jártam templomba.

Közben megismertem Istent és a Szentírást. 10 éves koromban megkereszteltek. Azt hittem, hogy ezzel megtettem a döntő lépést. De nem éreztem semmi változást sem magamban, sem az életemben. Azért jártam templomba, mert a szüleim is jártak. Meg akartam keresztelkedni, hogy a gyülekezet tagja lehessenek, hiszen minden barátom tagja volt. Abban a hitben nőttem fel - mint rajtam kívül sokan mások -, hogy Isten valahol az égben lakozik, és nekünk itt a földön nélküle kell fáradoznunk. Meg voltam győződve róla, hogy mi, emberek, rosszak vagyunk, de meg tudunk javulni, és a mennybe jutunk. Hallottam arról is, hogy Jézus Krisztus 2000 évvel ezelőtt eljött a földre, és egy nap majd visszajön.

Miután pedig a tízparancsolatot egyetlenegyszer sem szegtem meg, azt hittem, hogy biztosan a paradicsomba kerülök.

Jézus Krisztus tanításait igaznak tartottam, és ezért kereszténynek tekintettem magam. Mivel pedig meggyőződésem szerint alapjában véve jó ember voltam, Isten biztosan segít, hogy az életemben is sikerem legyen. Elég fiatalon határoztam el, hogy doktorátust szerzek filozófiából. Azt gondoltam, hogy ez az akadémiai fokozat örömet és beteljesedést ad. Akkor biztosan jobb ember is leszek. Csak azt nem tisztáztam magamban, hogy e vizsga elérése lassan Isten helyét foglalta el. Az előrejutás lett életemben az isten. Nagyon szorgalmasan dolgoztam. Ugyanakkor kerestem Istent is. Sokat olvastam róla. Idővel gondosan kidolgozott rendszert építettem fel a hitről. Arra a meggyőződésre jutottam, hogy nincs sem pokol, sem ördög, és hogy minden vallás többé-kevésbé ugyanazt tanítja. Univerzalista lettem. Isten számomra olyan lény volt, aki valahol nagyon távol, a csillagokban létezett, és egyáltalán semmi kapcsolata sem volt velem.

Szkeptikus, de józan embernek tartottam magam. És mivel még soha nem találkoztam a Biblia Élő Urának irtóztató hatalmával, Istenről alkotott véleményemet támadhatatlannak tartottam. Véleményem szerint a Biblia telve volt üres, jelentéktelen szavakkal.

Miközben azonban tanulmányaimon dolgoztam, és Istenről gondolkoztam, észrevettem, hogy egyre növekszik bennem a lelki üresség.

Ezt az ürességet aztán elkezdtem akadémiai fokozatokkal kitölteni. Amikor első vizsgám sikerült, elhatároztam, hogy a másodikat is leteszem, és azt hittem, hogy ez az előrelépés, a filozófia doktora cím majd boldoggá tesz. A lelki üresség azonban megmaradt. Ezért megpróbáltam a hivatásomban előrejutni. Úgy tűnt, mintha egy láncon futnék, amelynek soha nincs vége. Mindig arra törekedtem, hogy tartós örömet, és olyan életet teremtsék magamnak, amelynek van értelme. Még szorgalmasabban, még elszántabban dolgoztam, a szívemben lévő üresség azonban egyre nagyobb lett. Önzőbb, sértődékenyebb, gögösebb lettem, és céljaim elérése érdekében kész voltam mindent megtenni.

Lassan szinte kétségbeesés fogott el,

minden áron választ akartam találni az élet értelmének kérdésére. Mindent elolvastam, ami a kezem ügyébe került. Olvastam az okkultizmusról, az újjászületésről, az önhipnózisról, a miszticizmusról, filozófiáról, a transzcendentális meditációról, a világvallásokról. Ebben az időben csak egy könyvet nem olvastam többé: a Bibliát. Feleségem támogatott ebben az olvasási lázban. Mindketten foglalkoztunk a transzcendentális meditáció és más hasonló irányzatok kínálta különböző praktikákkal. Megtudtuk, hogy kölcsönösen hogy hipnotizálhatjuk egymást, és elmélyedtünk a különböző okkult praktikákban, hogy kapcsolatba kerüljünk a szellemi világgal.

1977. tavaszán azonban hirtelen kezdtem megérteni, hogy merre tartok. Teljesen eltévesztettem az irányt. **Már csak egyetlen embert szerettem, saját magamat.** Céljaim megvalósítása érdekében megbántottam másokat. Rájöttem, hogy bizonyos embereket gyűlölök. Gyűlöletem olyan mértéket öltött, hogy abban reménykedtem, hogy baleset éri őket, és meghalnak. Ez megszabadít attól, hogy továbbra is foglalkoznom kelljen velük. Szívembe gyilkos voltam. A Tízparancsolat mindegyikét megszegtem. Állandóan az a kérdés gyötört, hogy ez minden, amit az élet adni tud? Nincs maradandó öröm?

Feleséggel, Susannal kétségbeesésünkben elhatároztuk, hogy elmegyünk a közeli templomba istentiszteletre. Meglepődtünk azon, amit ott találtunk. Azt hittem, hogy a terem tele lesz saját igazságukban megelégedett, szüklátóköri emberekkel, azonban melegszívű, kedves és barátságos embereket találtunk. Felkínálták barátságukat anélkül, hogy tudtak volna rólam valamit, és világosan láttam, ezért nem várnak cserébe köszönetet. Ez zavarba hozott.

Susan volt az első, aki egy istentisztelet alatt azonnal megértette, hogy egész életében Jézus Krisztus elől menekült. Megváltva és hálás szívvel fordult felé. Boldog volt, hogy az Úr Jézusban megtalálta élete Urát. Megpróbálta elmondani nekem is, hogy mi történt, de nem hallgattam rá. Azt mondta, hogy most érzi először, hogy Isten a szeretet Istene, és hogy őt is szereti. Megérezte hatalmát is - bűnbocsánatot kapott.

Azt gondoltam, hogy feleségem megőrült. Házasságunk akkoriban válságban volt, ezért azt hittem, hogy most egyfajta vallásos hisztériába menekül. A szívem mélyén azonban éreztem, hogy én is szeretném mindent. Én is ennyire személyesen akartam Istennel találkozni. A valóságban azonban ilyen nincs - gondoltam. Ez csak tudatlan emberekkel fordulhat elő, ők talán hisznek a természetfölötti dolgokban. Mégis tudtam, hogy lelkileg katasztrofális állapotban vagyok. Félttem, és egyedül voltam.

Egy nap összeomlott a büszkeségemből és félelmemből önmagam által emelt rendszer.

Isten bocsánatát kértem, ami nehezemre esett, mert makacs önfejű ember vagyok. Megszoktam, hogy minden esetben csak saját magamban bízom. De most tudtam, ha nem engedem, hogy egyszer minden gát lehulljon, a tartózkodás, az önfejűség és a gőg, sohasem fogom megtalálni a Jézus Krisztushoz vezető utat. Fogalmam sem volt róla, hogy mit kell tennem. Nem tudtam, hogyan kell imádkozni. Egyszerűen ott álltam, szívem szinte kiáltott Jézus Krisztus után. Ekkor hirtelen előttem is igaz lett az az ígélet, amit az Úr Jézus 2000 évvel ezelőtt adott az embereknek. Isten lelke a szívembe költözött. Szeretete úgy betöltött, hogy az volt az érzésem, szívem minden sejtjét átítatja. Olyan öröm fogott el, amelyet még sohasem ismertem. Hirtelen megértettem, mit mond Isten, amikor azt olvassuk: Újonnan kell születned. Ebben a pillanatban tudtam: újjászülettem.

Szinte azonnal éreztem a változást, amely Isten műve volt.

Előtte kételkedtem létezésében. Most tudtam, hogy valóság. Előtte kétségbeesett, boldogtalan ember voltam. Most olyan békesség és biz-

tonság tölt el, amelyet eddig soha nem ismertem. Szinte éreztem azt a tisztulási folyamatot, amelyet Krisztus végzett bennem.

Milyen az életem ma? Minden napomat abban a hálás bizonyosságban élem, hogy Ő velem van, és hogy most és az örökkévalóságban is velem leszek. Nem azért, mert jó ember vagyok, hanem azért, mert Ő irgalmas azokhoz, akik irgalmasságért könyörögnek. Békességem van, amelyet már régen kerestem, és tudom, hogy ezt a békességet csak a keresztyének reménysége adhatja meg.

DR. MICHAEL D. THOMAS
EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK

Te vagy a cél

Békességed, mint a folyóvíz,
körülvesz és ölelve ringat.
Te vagy a Cél, Te vagy a partja
az álmaimnak.

Te jössz felém a holnapokban,
Te integetsz tűnt napjaimból.
Hozzád fogok elérni egyszer
a földi lét határain túl

szegényen is gazdag reménnyel,
fáradtan is öröme frissen.
Lelkem kitör unt börtönéből,
hogy szüntelen ujjongja: Isten!

FÜLE LAJOS

Keresztyének lenni nem egy pillanat műve

Nincs megállás. Minden adomány, minden felismerés, amit kapok, egyre jobban ösztönöz, hogy elmélyedjek Isten igéjében. Időt kell szánnom arra, hogy Isten igéjével foglalkozzam. Gyakran hosszan kell egy-egy igén elmélkednem, hogy Isten parancsait helyesen értssem. Semmi sem lenne helytelenebb, mint amikor a túlzott buzgóság, vagy érzelmesség kétségbe vonja a gondolkodás, az elmélkedés értékét. Az elmélkedés nemcsak annak a dolga, aki erre különösen elhivatott, hanem mindenkié,

aki Isten útjain akar járni. Bár Isten gyakran gyors és haladéktalan tetteket kíván, de a csendet és az elmélkedést is elvárja. Én megtehetem és gyakran meg is kell tennem, hogy órákat, napokat foglalkozom egyazon igével, amíg a helyes felismerés megvilágosodik számomra. Senki sem annyira haladó ebben, hogy ne lenne szüksége kellő időre. És senki sem hiheti, annyira sok dolga van, hogy fel lenne mentve ez alól. Isten igéje igényt tart az időmre. Maga Isten lépett be az időbe, és most azt kívánja, hogy én is szánjam rá az időmet. Kereszténynek lenni nem egy pillanat műve, hanem időt kíván. Isten nekünk adta a Szentírást, hogy abból ismerjük meg az Ő akaratát. A Szentírás megkívánja, hogy naponta újra olvassuk és gondolkozzunk rajta. Isten igéje nem néhány általános tétel összegzése, amelyet minden időben birtokolhatnék, hanem Isten nekem szóló naponta új igéje, az értelmezés végtelen gazdagságával.

DITRICH BONHOEFFER

Imádság igeolvasás előtt

Istenem!

Te ismersz engem, ismered az életemet.

Tudod, hogy mennyire szeretnék

tisztán és őszintén eléd állni,

szavaid engem megszólító közvetlenségében

veled találkozni.

De azt is tudod, hogy mennyi hibám, bűnöm,

nyilvánvaló vagy leplezett emberi nyomorúságom

akadályoz meg ebben.

Az Úr Jézus Krisztusért kérlek,

kegyelmes szeretetteddel fogadj el engem,

igéd megelevenítő üzenetével tisztítsd meg az életemet,

hogy - mintha rossz álomból ébrednék -

ébredjek új reménységre, új életre: veled.

Ámen

H AJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

A keresztény ember rá van utalva Isten igéjére

Keresztény az az ember, aki üdvösségét, megmentését, igazságát már nem önmagában keresi, hanem egyedül Jézus Krisztusban. Tudja, hogy Isten igéje Jézus Krisztus által őt bűnösnek nyilvánítja akkor is, hogyha saját bűnösségéből semmit sem érez; és tudja, hogy Isten igéje Jézus Krisztus által szabadnak és igaznak nyilvánítja őt, akkor is, ha egyáltalán nem érzi magát igaznak. A keresztény ember már nem önmagából él, nem az önvádlásból és az öinigazolásból, hanem Isten vádjából és az Istentől kapott megigazulásból. Egyedül a neki szóló isteni igéből él, hittel alávetve magát Isten ítéletének – akkor is, ha ítélet bűnösnek, s akkor is ha igaznak nyilvánítja őt. A keresztény ember a halálát és az életét már nem önmagában, hanem egyedül az Igében találja meg, amely kívülről érkezik hozzá, Isten szava által. A reformátorok ezt így fejezték ki: a mi igazságunk „idegen igazság”, amely kívülről érkezik (rajtunk kívülről). Ezzel azt mondták, hogy a keresztény ember rá van utalva Isten neki szóló igéjére. Figyelme kifelé, a hozzá érkező Ige felé fordul. A keresztény ember teljesen a Jézus Krisztusban kinyilatkoztatott Ige igazságából él.

DITRICH BONHOEFFER: JÖJJ VELEM

Gyom és virág

Az elmúlt év őszén egyik munkatársammal megtekintettük „Szép kilátás” nevű szeretetotthonunk tetőteraszát. El akartuk dönteni, hogy a jövő esztendőben mennyi növényt telepítsünk ide. Kollégám pillantása a vad kölesre esett, amely a repedésekből már magasra nőtt ki. Én csak akkor vettem észre ezt a gazt, amikor felhívta rá a figyelmemet. Tekintetemet a szép őszi szellőrozsa, az őszirózsa és a pompás színes lomb ragadta meg.

Munkatársam megjegyezte: „Igen, az egyik ember a burjánzó gazt látja, a másik pedig a virágok szépségét.”

Ezen elgondolkodva megfogalmazódott bennem: sajnos nem mindig vagyok ezzel így. Milyen gyakori, hogy környezetemben, kapcsolataimban, vagy önmagamban azt érzékelem, ami nem jó, és a gondoknál meg problémáknál időzöm el. Gyakori élményem, ha egy probléma megoldódik, megint három új jelentkezik. Milyen gyakran szem elől tévesztjük Istent és az ígéreteit. Isten lát bennünket, mindazzal együtt, ami szoron-

gatni és megterhelni akar minket. Ebben biztosak lehetünk. De látjuk Őt is?

Az ige arra bíztat minket, hogy tekintetünket a hétköznapi szükségéről, az aggodásokról és szorongatásokról újra és újra Isten felé fordítsuk, hogy ez által békességet nyerjünk. Pál mondja a Filippi 4-ben: „*Semmiért se aggódjatok... és Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.*”

Kívánom önöknek, ezekben a nyári hetekben, hogy távolabb kerüljenek a hétköznapiaktól, és tekintetüket felemelve a mi nagy, háromságos Istenünket szemléljék, őt dicsérjék és élvezzék - ez az ember legmagasabb rendeltetése.

SZÍVÉLYES ÜDVÖZLETTEL: REGINA MOHR
NŐVÉR ÉS A „ZELT MIT GOTT” TEAMJE
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Atyám, kezébe ajánlom lelkemet

Milyen mérlegen lehet lemérni a lelket?

Egyes orvosok szerint huszonegy grammal lesz könnyebb a test,
mikor elröppen belőle a lélek,

más orvosok szerint ez csak valami mérési hiba.

Kell-e, hogy legyen a léleknek súlya?

Mennyi mindennek van, aminek nincs is.

Hány kilót nyom egy rosszálló, vagy bátorító tekintet?

A mérleg meg se rezzen,

vannak mégis több tonnával földbe préselő pillantások,

vannak olyanok, melyektől kivirágzunk,

mint víz mellé ültetett rózsatő.

A közönynek semmi súlya,

lényegéből fakadóan súlytalan,

mégis kipusztít minden növényt annak lelkében,

aki egész gyermekkorát úgy tölti, hogy levegőnek nézik.

Még a bántalmazás is

gazdagabb érzelmi készségeket fejleszt bárkiben.

A figyelemnek nincs súlya.

A jelenlétnek sincs. A türelemnek sincs.

Mégis ég és föld a különbség.

Meg lehet fulladni, szét lehet zuhanni,
befelé lehet fordulni pusztán
figyelem, jelenlét, türelem híján.
Az ember, aki nem kapja meg a neki járó személyességet,
bizalmat, elfogadottságot,
odaadást, olyan, mint az épület,
amelyet feltornyoztak szépen,
csak a cementet hagyták ki belőle.
Az anyag súlya ugyanannyi,
csak a kötőerő hiányzik.
Milyen mérlegen mérhetjük le pontosan,
hibahatár nélkül életünk kötőerejét?
Jézus tudta a kereszten.
Letette az atya tenyerének mérlegére,
az egyetlen hiteles mértékrendszerben
akart megmértettni.

LACKFI JÁNOS

VISSZAKAPOTT EMBERARCOK KERESZTÚTJA

Gondolatok a vihar után

Az emberi életfeltételek megteremtésében elengedhetetlen szerepük van a fáknak. Jelentenek esztétikai élményt, amikor nézzük az évszának megfelelő színű lombkoronát, de a faanyag és a gyümölcs mellett az oxigénellátásban nélkülözhetetlenek. A fák sokszor láthatatlan része, a gyökérzet egészsége biztosítja a fák életben maradását a megújuló életciklusokon keresztül. Folyamatosan szállítja a talajból a nedvességet és egyéb anyagokat. A másik fontos szerepe az egészséges gyökérzetnek a sokszor hatalmas fák stabilitásának biztosítása.

Az utóbbi hetek TV adásaiban borzalmas képeket láthattunk a kidőlő faóriások rombolásáról, károkozásáról.

Arra kellett gondolnom, a beteg, vagy nem elég erős gyökérzet minősítését a vihar végzi el. Sok fa csendes, napos időben díszíti kertünket, hűsítő árnyékot ad, és varázslatosan susog a szellő hatására. Amikor azonban jön a nagy vihar, a beteg gyökerű fa kidől, összezúz házat, autót, esetleg életet is kiolt.

Nagyon fontos, hogy gyökérzetünket rendben tartsuk. Tápláljuk, tegyük ki a lélek erejének. Ne engedjük, hogy a férgek pusztítsák azt. Amikor a vihar jön, már nem sokat lehet tenni.

Sok veszélyes tendencia rágja gyökereinket egyéni életünkben, családi, egyházi és társadalmi szinten egyaránt.

Kérjük az élet Urát, hogy tartsa és óvja gyökereink egészségét.

ZELT MIT GOTT
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Akit szeretsz...

Akit szeretsz, ajándékként fogadd
Az Úr kezéből, s légy hálás e kincsért!
Nem érdemed, hogy tiszta, szép, eszes;
Érette Isten áldott nevét dicsérd!

Akit szeretsz, szeresd szerelmesen,
Becézzesd szépmívű, gyöngéd szavakkal!
Ha jönnek is a szürke köznapok,
Legyen virággal díszített az asztal.

Akit szeretsz, szeresd imádkozón;
Hordozd erőtlenségeit szelíden.
Állj érte naponként az Úr előtt;
Kegyelmeből javadra fordul minden.

Akit szeretsz, szeresd örvendezőn.
Ne verjen sátrat nálatok a bánat!
Harsanjon kacaj! Jókedvű beszéd,
Vidám énekszó lengje át a házad.

Akit szeretsz, szeresd hűségesen.
Cserben ne hagyd soha. Légy hű halálig!
Boldog, ki társát boldoggá teszi,
Kinek az Ige szent fénye világít.

GERZSENYI SÁNDOR

Ezrának énekelve

Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek, tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget. (Kolossé 3,23-24)

A gyülekezetünkbe érkező Ezrával szoros barátságot kötöttem. Rengeteget beszélgettünk, és később még vidéki otthonába is meghívott. De sajnos megromlott az egészsége. Nemsokára a helyi veteránkórházba került, és közel volt a halálhoz.

Egyik nap a kórházi látogatásra magammal vittem a gitáromat és az énekeskönyvemet, és egyházi énekeket énekeltem neki, miközben ő csak többé-kevésbé volt tudatánál. Néha kinyitotta a szemét, és énekelt velem, majd becsukta, és mosollyal az arcán pihent. Halkan játszottam és énekeltem, mert nem akartam a többi beteget zavarni. De a látogatásom vége felé odajött egy nővér, és azt mondta: „Tudna egy kicsit hangosabban játszani? A terem túloldalán egy férfi haldoklik, és szívesen hallgatja a zenét.” Hűha! Ki gondolta volna, hogy Isten Lelke a barátom iránti szeretetem egyszerű megnyilvánulását valaki más számára is áldásként használta?

A mi szeretetből fakadó cselekedeteinknek és szolgálatunknak minden képzeletünket meghaladó ereje lehet, és Isten mások számára is áldásként használhatja.

Urunk, nyisd meg szemeinket, hogy meglássuk, mire van szükségük a körülöttünk lévőknek! Add, hogy a te szereteted hangja és keze tudjunk lenni!

Azzal, hogy másoknak szolgálok, Istent szolgálom.

BRIAN A. WOLFE (PENNSYLVANIA, USA)

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Gyülekezeti
napunk volt*

július 23-án

Hidason

